

Arrest

nr. 68 699 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot het verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2010 dienen eerste verzoeker en tweede verzoekster een asielaanvraag in. Op 12 januari 2011 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 29 maart 2011 bij arrest nr. 58 830 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 5 april 2011 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ter kennis gebracht.

Op 11 april 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 6 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en die op 20 mei 2011 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht. Verzoekers dienen een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnr. X.

Op 7 juni 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 20 juli 2011. Het betreft de bestreden beslissing die als volgt, wordt gemotiveerd:

“Artikel 9ter - §3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4° lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 27.04.2011 zegt wel iets over de medische voorgeschiedenis van betrokkene, maar doet geen enkele uitspraak omtrent de actuele diagnose. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of derde verzoeker over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van het beroep.

In ons rechtstelsel wordt een minderjarige als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *In casu* is derde verzoeker geboren in 2009 en is hij aldus minderjarig. In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd dat eerste verzoeker en/of tweede verzoekster optreden in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger(s) van hun minderjarig kind en dient te worden vastgesteld dat het beroep van derde verzoeker onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de rechten van verdediging.

Verzoekers betogen dat er moet worden vastgesteld dat hun aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *“wel degelijk melding maakt van medische attesten”*, dat deze medische attesten werden bijgevoegd bij de aanvraag en ook in de inventaris staan vermeld. Verzoekers menen dat niet enkel *“de correcte medische certificaten werden toegevoegd maar dat deze bovendien correct werden ingevuld door de behandelende geneesheer”*.

Verzoekers menen dat het onduidelijk is welke gebreken het medisch certificaat volgens verweerder vertoont, zodat zij zich niet kunnen verdedigen. Het is onduidelijk of de bestreden beslissing stelt dat het verkeerde (oude) model werd gebruikt of dat het medisch certificaat inhoudelijk niet conform het model werd opgesteld en over welk gebrek het dan zou gaan. Verzoekers benadrukken dat zij het correcte model hebben bijgevoegd, dat de naam van de dokter, de stempel en het RIZIV-nummer duidelijk werden vermeld, dat ook de individuele gegevens duidelijk werden aangegeven. Dat vastgesteld moet

worden dat de medische certificaten de ziekte vermelden. Dat het evenwel duidelijk is dat de diagnose niet werd ingevuld. *“De behandelende geneesheer gaat er immers vanuit dat zijn getuigschrift voldoende duidelijk is als hij de medisch historiek weergeeft onder A en niet deze herhaalt onder B.”* De diagnose is sowieso duidelijk omdat er ook een oud medisch getuigschrift van 5 pagina's werd bijgevoegd. Ook de noodzakelijke behandeling wordt vermeld evenals de graad van ernst van de ziekte. Voor het weergeven van de graad van ernst volstaat soms, volgens verzoekers, het louter vermelden van de ziekte. De regelgeving is hieromtrent niet erg duidelijk. Verzoekers wijzen er op dat het niet-geneesheren zijn die deze medisch attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid en dat het onduidelijk is op welke criteria zij zich baseren om bijvoorbeeld vast te stellen of de graad van ernst in het medisch attest vermeld staat. Verzoekers menen dan ook dat er zeer omzichtig moet worden omgesprongen met een strikte interpretatie van de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Verzoekers wijzen hiervoor op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij menen dat indien de aanvraag alsnog onontvankelijk wordt verklaard omdat het medisch attest geen pathologie, behandeling of behandelingsduur bevat, dit grondig moet worden gemotiveerd, wat *in casu* niet gebeurde. Verzoekers betogen dat het niet *“normaal”* is dat ondanks de elementen die zij aanbrengen en die de medische gezondheidstoestand verduidelijken, hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard door de strikte toepassing van vormvoorwaarden, daar dit verstrekken gevolgen kan hebben. Zij betogen dat wanneer een uitgeprocedeerde asielzoeker een medisch attest aanbrengt bij zijn aanvraag en met andere elementen zijn gezondheidstoestand duidelijk staat, de aanvraag ontvankelijk moet worden verklaard. Verweerder heeft steeds de mogelijkheid om bijkomende informatie op te vragen. Verzoekers menen dat de regelgeving niet duidelijk vermeldt wat er van de artsen wordt verwacht en hoe zij dit attest moeten invullen. Verzoekers wijzen er ook op dat het niet-geneesheren zijn die de medische attesten beoordelen op hun ontvankelijkheid en dat het volledig onduidelijk is op welke criteria zij zich bijvoorbeeld baseren om vast te stellen of de graad van ernst van de ziekte in het medisch attest wordt vermeld. Verzoekers menen dat het doel van de medische attesten moet worden onthouden, namelijk het kunnen evalueren van de gezondheidstoestand van de aanvrager. Wanneer dit doel is bereikt, kan er niet zonder meer tot de onontvankelijkheid worden besloten daar er anders sprake is van machtsverschrijding.

1.2. In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat daar waar de wetgever de meest uiteenlopende mogelijkheden biedt aan de illegaal verblijvende vreemdeling om zijn verblijf te regulariseren, de noodzaak bestaat om een regelgeving uit te vaardigen die het bestuur toelaat op een snelle en adequate manier te beslissen.

De regelgeving in verband met verblijfsrecht geput uit medische aandoening werd verduidelijkt en verscherpt door het koninklijk besluit van 24 januari 2011, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 28 januari 2011 en van kracht sinds 29 januari 2011.

Uit de memorie van toelichting kan het volgende worden geciteerd:

“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen aan de informele pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijk gekaderd. Zo zal een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg met de Ministerraad.”

Door artikel 4 het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vervangen- De wetgever legt de verplichting op het standaardgetuigschrift te voegen dat is opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt gevoegd. De wetgever voorziet geen andere mogelijkheid, zoals blijkt uit het woordgebruik 'moet':

“ Art. 4. Artikel 7, van hetzelfde besluit wordt vervangen als volgt:

« Art. 7. Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en §3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.”

De wetgever voorziet in de exclusieve bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend om medische redenen, onontvankelijk te verklaren.

Artikel 9 § 3,3° van de wet van 15 december 1980 voormeld luidt immers als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk ;

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieven verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 1, vierde lid luidt als volgt:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling."

Ten overvloede illustreert de verwerende partij hieronder het bij wet en KB opgelegde getuigschrift.

FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken
MEDISCH GETUIGSCHRIFT bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken

Aan de arts: Gelieve dit attest te overhandigen aan betrokkene zelf. Hij/zij zal het medisch attest vervolgens zelf aan de desbetreffende Dienst bezorgen.

NAAM EN VOORNAAM van de patiënt:

GEBOORTEDATUM:

GESLACHT:

A/ Medische voorgeschiedenis:

B/ Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend (A).

Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag).

C/ (...)"

Daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te onderzoeken vooraleer het medisch getuigschrift over te maken aan de raadgevende arts, dient het medisch getuigschrift bestemd te zijn voor de gemachtigde.

Het komt de gemachtigde niet toe om het aan de aanvraag gehechte medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar vorm.

Hij moet de ontvankelijkheidsvoorwaarden nagaan en onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden, met name dient hij qua vorm na te gaan of:

- de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. (KB 24 januari 2011)

- Dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Enkel wanneer aan die wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, wordt het dossier voor advies overgemaakt aan de raadgevende arts.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het standaard medische getuigschrift van 27 april 2011 en gesteld dat dit attest iets zegt over de medische voorgeschiedenis van verzoekster doch geen enkele uitspraak doet omtrent de actuele diagnose.

Uit de eenvoudige lezing van dit medische getuigschrift blijkt inderdaad dat er geen antwoord wordt gegeven op de vraag:

"B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend¹. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag)."

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat het aan de behandelende arts toekomt om een diagnose te stellen, zoals overigens duidelijk omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 en verzoekers dienen zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Artikel 9ter §3, 3° van de wet van 15 december 1980 laat immers geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij.

De bestreden beslissing werd in casu terecht onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Het determinerende motief kan op eenvoudige wijze gelezen worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoekers niet aantonen op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoekers aangehaalde beginselen en wetsartikelen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekers niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het middel is niet gegrond.”

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het voorgelegde medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet daar het medisch getuigschrift geen melding maakt van de actuele diagnose. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers hebben op 11 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

*§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:
(...)*

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

*4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.
(...)"*

Uit de lezing van bovenstaande artikelen blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien aldus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfplaats in België wordt vermeld, de aanvrager zijn identiteit heeft aangetoond, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

In casu blijkt de betwisting te gaan over de vraag of het standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag en of het standaard medisch getuigschrift beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

De Raad stelt vast dat hieruit reeds blijkt dat verweerder voor de ontvankelijkheid dient na te gaan of het medisch attest naar de vorm conform is aan het standaard model en of het inhoudelijk *"de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling"* vermeld.

De bestreden beslissing stelt dienaangaande het volgende:

"(...) Het standaard medisch getuigschrift dd 27.04.2011 zegt wel iets over de medische voorgeschiedenis van betrokkene, maar doet geen enkele uitspraak omtrent de actuele diagnose. Aldus is de aanvraag onontvankelijk."

De Raad stelt vast dat hieruit duidelijk blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren, verweerder meent dat het door verzoekers neergelegde medisch getuigschrift van 27 april 2011, naar de vorm conform is aan het standaard medisch getuigschrift, nu verweerder uitdrukkelijk stelt *“het standaard medisch getuigschrift dd 27.04/2011”*.

Verweerder meent daarentegen dat de “ziekte” onvoldoende werd vermeld, nu volgens verweerder enkel de medische voorgeschiedenis en niet de actuele diagnose werd vermeld.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat *“vastgesteld moet worden dat de medische certificaten de ziekte vermelden, dat het evenwel duidelijk is dat de diagnose niet werd ingevuld. De behandelende geneesheer gat er immers vanuit dat zijn medisch getuigschrift voldoende duidelijk is al hij de medische historiek weergeeft onder A en niet deze herhaalt onder B; Dat, wat er ook van is, de diagnose duidelijk was omdat ook een oud medisch getuigschrift van 5 pagina's werd meegestuurd en dat 1+1 duidelijk 2 is.”*. Verzoekers wijzen er verder op dat ook de noodzakelijke behandeling en de graad van ernst van de ziekte werden vermeld. Verder menen zij dat het doel van de medische attesten moet worden onthouden, namelijk het kunnen evalueren van de gezondheidstoestand van de aanvrager.

Omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift wordt in de parlementaire voorbereidingen onder meer het volgende gesteld:

“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij hun aanvraag op 7 juni 2011 een standaard medisch attest voegen gedateerd op 27 april 2011. De Raad stelt vast dat dit attest verschillende onderdelen bevat, waaronder A. medische historiek en B. diagnose. *In casu* werd B. niet ingevuld door de arts. Hoewel uit het geheel van het medisch getuigschrift eventueel blijkt dat de medische geschiedenis de actuele aandoening van verzoekster betreft, zoals verzoekers aanvoeren, stelt de Raad vast dat verzoekers thans voor het eerst in hun verzoekschrift uitleggen dat onder rubriek B hetzelfde gelezen dient te worden als onder de medische historiek. Uit het standaard medisch attest blijkt dat rubriek B/ diagnose in het geheel niet werd ingevuld, en er zelfs geen verwijzing werd gedaan naar andere onderdelen of andere attesten. Bovendien blijkt uit ditzelfde attest dat onder de rubriek B/ diagnose niet enkel wordt gevraagd om een gedetailleerde omschrijving van de aard van de aandoening te geven doch ook om de ernst van de aandoening te preciseren. Onder het punt diagnose wordt aldus zowel naar de ziekte als naar de graad van ernst gevraagd, zoals wordt bepaald in artikel 9ter, § 1, vierde lid. Verzoekers kunnen aldus niet zonder meer stellen dat kan worden volstaan met een verwijzing naar de medische voorgeschiedenis, waar louter de aandoening wordt vermeld. Verzoekers betogen dat zij tevens een oud model medisch getuigschrift voegden bij hun aanvraag waaruit duidelijk de graad en de ernst van de ziekte zouden blijken. Evenwel blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoekers dit oude attest bij hun aanvraag van 7 juni 2011 voegden. Dit *“oud attest”* werd evenmin opgenomen in de inventaris van de aanvraag van 7 juni 2011. Waar verzoekers lijken te betogen dat de graad van ernst reeds voldoende zou blijken uit de aandoening zelf en zij als voorbeeld kanker en diabetes aanhalen, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen te lijden aan kanker of diabetes. Bovendien is hun betoog naast de kwestie, nu het medisch attest in het geheel niets vermeldt onder het punt diagnose, zelfs geen verwijzing naar andere rubrieken of andere attesten en er overigens geen andere attesten werden bijgevoegd.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt duidelijk dat het de wil van de wetgever was dat minstens de drie elementen, met name de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling zouden worden vermeld, daar deze drie elementen onontbeerlijk zijn bij de beoordeling ten gronde. Van verzoekers kan aldus worden verwacht dat wanneer zij een verblijfsmachtiging aanvragen zij hun

aanvraag voldoende uiteenzetten en een zorgvuldig ingevuld standaard medisch getuigschrift bijvoegen. De arresten waar verzoekers naar verwijzen betreffen vooreerst arresten die dateren van vóór de wetswijziging van december 2011 en betreffen het al dan niet vermelden van de noodzakelijke behandelingen. Verzoekers kunnen aldus niet dienstig verwijzen naar deze arresten. Waar verzoekers tenslotte stellen dat de naam van de dokter, het RIZIV-nummer, de individuele gegevens van verzoekster, en de noodzakelijke behandeling is ingevuld in het standaard medisch getuigschrift wordt dit niet betwist in de bestreden beslissing.

Het is niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van verweerder om te wijzen op de bepaling van artikel 9ter, § 1, vierde lid en dat uit het neergelegde medische attest blijkt dat de actuele diagnose niet werd aangegeven, nu blijkt dat het medisch attest onder de rubriek B/ waar wordt gevraagd naar een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend (1). Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag)”*, niet is ingevuld. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat het neergelegde medisch attest wel degelijk een gedetailleerde beschrijving van de aandoening en de graad van ernst van de ziekte uiteenzette. Zij slagen er bijgevolg evenmin in aan te tonen aan de hand van het medisch attest het doel, met name het kunnen evalueren van de gezondheidstoestand van de aanvraag, bereikt is. Verzoekers tonen niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en/of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij als uitgeprocedeerde asielzoekers geen enkele hulp meer mogen verwachten in het geval zij een onontvankelijkheidsbeslissing krijgen en het opvangcentrum zullen moeten verlaten, waardoor de gezondheidstoestand van verzoekster zal verslechteren, in strijd met artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat een medische behandeling die noodzakelijk is niet afhankelijk wordt gemaakt van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat aan verzoekster thans een medische behandeling wordt verstrekt. Ook moet benadrukt worden dat een onontvankelijk verklaarde aanvraag en het gebrek aan een verblijfsmachtiging niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat verzoekers uit het Rijk kunnen worden verwijderd. Hiervoor kan worden verwezen naar de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Evenmin wordt aangetoond dat een verblijf in het opvangcentrum een voorwaarde is om toegang te krijgen tot medische hulp. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat er geen beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen kan worden genomen, noch dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden genomen. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert immers een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate verzoekers de schending aanvoeren van de rechten van verdediging wordt opgemerkt dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN